

לעצמו אשר שם אין סתירה כלל. ולכן השכל הקצר כמו שהרב אר' אהרן אינו נרגש בו ג"כ שום סתירה מפני שהוא מקושר עדיין עם השכל הרחב של הרב. רק כאשר הוא אצל המקבל שנופד הוא משכל הרב שם נרגש הסתירה כו'. והנה מ"מ הרי הרב אר' השכל הקצר בל' כזה ששייך בו סתירה עכ"פ. וא"כ הרי מצד הידיעה שבשכל הרחב יודע את השכל הקצר הרי שייך סתירה גם להרחבת שכלו ולא שהוא מצד השכל שהרי לעצם השכל הרחב אין שום סתירה (כ"ה) רק מצד הידיעה שיודע את השכל הקצר נוגע הסתירה ואלק"י כו"ח כו'. רק מצד הידיעה שיודע את השכל הקצר נוגע הסתירה גם אל הרחבת השכל כו'. והדוגמא מהו יוכן בענין ד"ה ד"ע דמה ששייך פנים ע"י חסא ועון הוא בבחי' ד"ה, אבל בבחי' ד"ע אינו נוגע כלל ואינו שייך שם פנים חו"י. אך מצד הידיעה שיודע את בחי' ד"ה ד"ה נוגע הפנים גם בבחי' ד"ע ולא מצד חו"י דמצד"ע וראו און ולא הסובבן. רק מצד הידיעה שיוודעים את הידיעה המתחמנה בבחי' ד"ה כו' ועמ"ש בחו"א ד"ה ארדה נא דרוח"ר. ועפ"ז יוכן מ"ש אנכי הוא מוחה פשעך למעני. פי' למעני הוא בחי' ד"ע שהוא בחי' האור המאיר לעצמו ולמעלה עדיין מהגילוי אל העולמות וכמ"ש במד"ר שהבדילו לעצמו כו' וכמ"ש במ"א. ולחיות שנוגע הפנים גם בבחי' ד"ע עז"א מוחה פשעך למעני היינו למען המדרי' שלעצמו עדיין כו'. וכמ"ש זכר על הקדש גם על המדרי' שקודש ומובדל כו'. ובכדי למלאות הפנים דרוח"ר ד"ע זהו בבחי' אנכי היינו בחי' פנימיות ועצמות ואז"ס שלמעלה מבחי' ד"ע דמשם נמשך למלאות כל הפגמים כו'. וח"ש כאן ב"פ אנכי ובמ"ח נא פ"א אנכי דבמ"ח הרי גילוי אצ"י בבחי' שוהו גילוי ואז"ס ממש כי אצ"י הוא אלקות ממש והי' גילוי ואז"ס ממש למטה ועכר"ד פרוח נשמתו לפי שהנשמות דבר"י הן בבחי' גבול כני"ל, וכאשר האיר גילוי אצ"י פרוח נשמתו כו'. אבל בכדי למלאות הפנים שבד"ע צ"ל ההמשכה מבחי' עצמות ואז"ס שלמעלה מאצ"י. והוה אנכי אנכי ב"פ והיינו ע"י החשובה דבע"ח משכין לי. בחילא יתיר להיות דהחשובה הוא מעומק ופנימיות הפש ה"ז מעורר למעלה בבחי' עצמות ואז"ס ב"ה וכמ"ש לך אמר לבי בקשו פני בחי' פנימיות הלכ ועי"ז את פניך ה' אבקש כו'. ועוד"א אנכי מוחה פשעך למעני. להיות שהפנים נוגע גם בבחי' ד"ע לואת צ"ל ההמשכה מבחי' אנכי אנכי שעי"ז מתמלאים כל הפגמים כו'.

בס"ד, יה"ד דרוח"ט, דס"ט

ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה. וא"י בירושלמי שהיו שואבים מים ורוח"ק, וצ"ל למה הרי שואבין רוח"ק דקא בניסור תמים לא

וא"כ ה"ז בחי' הארה נבדלת מן העצם ולכן הוא בערך להיות בבחי' מקור לבי"ע שהן נבראים בע"ג כו'. והוה דהחלית הזמן דעבר הוה ועתיד הוא במל' דוקא מלך ימלוד כו'. והמן הוא גבול שוהו כל עיקר ענין הזמן כדודע, ושייך רק בבחי' המל' לפי שהוא הארה נבדלת מן העצם כו'. אבל באצ"י אינו שייך כלל ענין הזמן והגבול להיות דאצ"י הוא בחי' אלקות בחי' אור עצמי הרבוק בהעצם ונ"ל בענין המשל דשלחבת הקשורה כו'. וגם הכלים דאצ"י הן בבחי' גוף עצמי כו' כני"ל. לואת מבחי' אצ"י ממש אי אפשר להיות החיות כ"ע לפי שאינו בערך כלל כו' כ"ה מבחי' מל' דאצ"י וכמו שהיא לאחר הפרסא המפסקת כו' יכול להיות החיות כ"ע כו'. והוה דדארת המל' שנמשך לבי"ע הוא בחי' ד"ה דלחיות שוהו מה שבבחי' שייכות לבי"ע לואת העולמות חופסים מקום לגבי בחי' ומדרי' זו. ולואת הידיעה שם היא בבחי' ד"ה דהיינו מאין ליש וכמ"כ הביטול דבי"ע גם מצד בחי' האור והחיות שבנבראים הוא בבחי' ביטול היש לכל כו'. וכ"כ בגוף הנבראים עצמן כו'. אבל באצ"י היעה הוא בבחי' ד"ע מיש לאין דלחיות דאיתו וחייתו חו' הרי נרגש שם המקור ואין שהוא לבדו הוא ואין וולתו כו'. וכמ"ש בסש"ב פל"ה בהג"ה במדרי' החכ' וכ"ה בכללות האצ"י דאבא עילאת מקנאא באצ"י כו'. וגם בבחי' כללים דאצ"י הוא בבחי' יחוד"ע וכמ"ש בסש"ב פ"כ וכ"א כמשל מחו"ד בעודם כללים בלבד ומוחו כו'. שהכל הוא בבחי' אחדות בבחי' ביטול דכולא קמי' כלא חשיב כו'. ובכ"כ הוה החפוש בין ש' הרי' לשי' אלקים דש' הוה"ה הוא בחי' האהרה שנעשה מקור לעולמות וכמ"ש בראשית ברא אלקים שהוא בחי' כו' הוה"ה כו' הוא שלמעלה מבחי' מקור לעולמות ומעצם ש' הוה"ה א"א לחיות מציאות העולמות ולכן לגבי מדרי' זו אין העולמות חופסים מקום ומציאות הוה"ה בבחי' כל"ה כו' (וכמשנת"ל דלכן נא הרי' אחד) וידוע דש' הרי' הוא באצ"י דשם הידיעה דכולא קמי' כל"ה כו'.

והנה לפי הנ"ל צ"ל דפנים הנעשה ע"י חסא ועון שייך רק בבחי' ד"ה לפי שבבחי' זו העולם תאס מקום ונוגע מעשה התחתונים לכן שייך שם ענין הפנים. משא"כ בבחי' ד"ע מאחר שאינו חופס מקום ממילא אינו שייך שיגיע שם הפנים וכמ"ש וראו און לא התבונן וידוע דקא על בחי' ד"ע כו'. ות"מ מצינו שנוגע הפנים גם בש' הרי' וכמ"ש ונוקב ש' הרי' ל' נקב כו' וכמ"ש במ"א. ולכא"מ איך נוגע שם הפנים. אך הענין יוכן ע"מ בהשפעת השכל מהרב אל התלמיד דהשכל כמו שהוא אצל הרב אינו בערך התלמיד כלל מצומצם כו'. והנה השכל הקצר והמצומצם כאשר הוא אצל המקבל יכול חכם אחר להסתירו ע"י קושיית שיקשה ע"ז. אבל אותו השכל הקצר כמו שהוא כלל בשכל הרב א"א להסתירו כי יסבירו לו מהרחבת שכלו כמו שהוא יודע

בניסוח היין שהיה כל השנה, גם צ"ל מ"ש ושאלתם מים בששון דהלא ענין הששון והשמות שייך ביין דמשמח אלקים ואנשים כ"ל, אבל במים אינו שייך שמחה לכאן ולמה נא כאן ושאלתם מים בששון, וידוע שהי' בזה שמחה גדולה מאד דחסדים ואנשי מעשה היו מוקדים לפניהם באבוקות של אור כ"ל, ומי שלא ראה שמחה זו לא ראה שמחה מימינו, וצ"ל מה"ע השמחה הזאת, ולמה הי' ניסוח המים בסוכות דוקא לא בשאר מועדים, ולהבין כ"ל צלח"ק משנה"ל בענין ד"ע דהיי' דמות הוא בבחי' האור המלי המאיר בברי"ע, וד"ע הוא באצי' דאור וחיות חד איהו וגרמיהו חד דהביטול שם בבחי' כולא קמי' כלי"ח כ"ל.

אמנם הנה ידוע דאצי' הוא ממוצע עכ"פ בין אוא"ס הנאצל אל הנבראים וכמא' אנת הוא דאפיקת עשר תיקונין כ"ל, לאהגא בהון עלמיין כ"ל, דהנה התחלות הנבראים הוא מעצמות אוא"ס דוקא, והוא הכונה שמשמש באוא"ס ב"ה שיהי' התחלות הנבראים שבאצי"ע כלל זהו דוקא, וכבר שיהי' התחלות נבראים בעצ' מאוא"ס הנכבד' שבאצי"ע כלל זהו דוקא, ואפצית העצ' דאצי' כ"ל, הגם דהתחלות העולמות מאוא"ס הוא בדרך אצ"ע וא"כ מה צריכים למוצא, דענין הממוצע בבחי' המשכה פנימיות וכו' במשפיע ומקבל דאור השפע של המשפיע הי"ה בא בבחי' א"ס אל המקבל, וכאשר המשפיע הוא למעלה מהמקבל צ"ל ממוצע ביניהם וכו' המתורגמן כ"ל וכמ"ל במא' וצ"ל בכל הממוצעים דסדר התחלות מאוא"ס הוא שעצ' הממוצע נמשך האור בבחי' פנימיות כ"ל, אבל בענין התחלות מאוא"ס ב"ה שאין זה בבחי' אור וחיות פנימי מה צריכים לה ממוצע דהיי' סוף סוף התחלות היא בבחי' אור דוקא כ"ל, תענין הוא דמה שהתחלות היא בבחי' אצ"ע היינו שמעליית הרצון שעלה ברצונו שיהי' עולמות בזה היא אמיתא התחלות כ"ל שד"ע מה שמבחי' כבד' דהתחלות היש הוא מאוא"ס הסוכ"ע וידוע דסוכ"ע הוא בחי' הרצון שהוא בבחי' מקיף כ"ל, וכו' ומ"ש במא' ומבחי' הרצון נחתו העולמות וכמ"ל כל אשר תפץ ה' עשה כ"ל, והיו שהתחלות הוא בבחי' אצ"ע שאל"ל בבחי' קירוב דהיינו גילוי אור' (דא לא הי' התחלות היש כ"ל כבוד) כ"ל בבחי' ריחוק שעצ' שעלה ברצונו ית' להיות עצ"ו נחתה כ"ל, והנה עצ"ו גופא שיהי' רצון להתחלות ב"ע צ"ל עצ' ממוצע כי הרצון להתחלות צ"ל שיש לו עצ"פ שייכות אל התחלות שנתעורר ברצון כב"י, והגם שהרצון הוא בבחי' תכלית העולמות היינו שאינו בבחי' המפעלות להיות מתפעל ונתפס בזה, אבל מ"מ הוא בבחי' שייכות עכ"פ כ"ל דהיינו שיהי' היש תופס מקום, עכ"פ להיות על זה התעוררות רצון כב"י לחיות כ"ל (וכמו בבחי' רוממות המליכה שהוא שמובל ופרומם מהעם שאין העם תופס מקום להיות מתפעל ונתפס בזה (ולא כמו שהוא מעיין ומפקח בעיני המדינה שאז הוא בבחי' חולקשות כ"ל, אבל בבחי' הרוממות הוא בבחי' ריחוק והכדלה כ"ל) ומ"ל הוא בבחי' רוממות על העם כ"ל הי' יש לו שייכות אל העם שהעם תופס מקום עכ"פ להיות מפורסם עליהם כ"ל וכמ"ל הרצון להיות צ"ל בבחי' שייכות אל

התחלות שמתעוררים ברצון כב"י להיות את היש כ"ל ולכן מבחי' רצון זה נחתה להיות עולם בבחי' מציאות דבר ובבחי' יש כ"ל, דהנה הרצון כמו שהוא בצצמות אוא"ס הי' לא יתחלה מזה בבחי' מציאות היש כ"ל, אף שיש רצון על ברי"ע כ"ל וכו' וכו' אצ"ק שהיא מחזק"ק בבחי' מוח כלילת על כל ההשתל' מוכ"ד עד סוכ"ד היינו עד סוף ותחית העצ' כ"ל וכו' וכו' הי' לא נחתה מזה עולם העצ' להיות בבחי' יש כ"ל דעם הי' שבתא נחתה חכ' מ"מ הי' שם אצי' ועצ' המה בהשוואה א' ממש (עד שאין באצ"ק בחי' התחלקות מורי' כלל וכמ"ל במא' וא"כ שעלה ברצון שיהי' עולם העצ' ובאופן כך באופן כ"ל, מ"מ הרצון הזה הוא בבחי' הכדלה לגמרי ואינו בערך שייכות כלל וכו' כ"ל, אל העצ' לכן לא יתחלה מזה בבחי' עצ' ממש כ"ל בכה ולכו כ"ל, דכשם שלאחר שנתחלה העולמות היינו כללות קומה דאצ"ק סובב ומקיף כולם ועצ"ד וכל קומה לפניך תשתחלה היינו כללות הצניר קומה דאצ"ק דעיי' כל הנבראים בטלים לאלקות באמת כ"ל, ומ"מ הי' אצ"ק בהגשט הנבראים דאדברה הן בבחי' יש בהגשטם כ"ל, וכמ"ל בבחי' היושר דאצ"ק הי' נמשך בכל ההשתל' עד סוף ותחית העצ' כ"ל, ומ"מ הי' אצ"ק נגשט בנבראים כלל דעצ' מה שהידיעה העליונה אינה מברחת את הכחירה דבהגשטו הי' חפשי בבחירתו והוא עושה מזה עצמו כ"ל וכמ"ל במא' וצ"ל אצ"ק נגשט בנבראים כלל דעצ' מה הי' בבחי' תכלית העצ' לגמרי לזאת אינו נגשט בנבראים כ"ל, וכמ"ל הוא בבחי' עליות הרצון שעלה ברצונו ומחשבתו ית' בבחי' מחזק"ק דאצ"ק להיות עולמות הוא בבחי' הכדלה העצ' לגמרי שאין העולמות התפסים מקום כלל עדיין להיות בבחי' רצון ממש להיות בפועל כ"ל כ"ל בבחי' כח לבד כ"ל, רק כאשר הרצון הזה נמשך ממדרי' למדרי' ונעשה בבחי' שייכות אל העולמות הי' הרצון להיות ממש ויח' מזה התחלות העולם כ"ל, אל העצ' בבחי' מוכ"ע דוקא ועצ' בבחי' כח הפועל כ"ל) ועצ' הי'ע הממוצע דאצי' להיות ירידת הרצון ממדרי' למדרי' כי בבחי' סוכ"ע ידוע שאינו שייך ענין ההשתל' רק בבחי' מוכ"ע, דבחי' סוכ"ע אין בזה התחלקות מדרי' וממילא אינו שייך ענין ההשתל' ולא בבחי' ירידה ממדרי' למדרי' כ"ל, רק בבחי' מוכ"ע ששייך שם התחלקות ממילא יש שם בבחי' ההשתל' והירידה ממדרי' למדרי' כ"ל (והיו ג"כ מה שבבחי' סוכ"ע לא יש ענין העצ' כ"ל בבחי' מוכ"ע כ"ל) אמנם ידוע ג"כ דבחי' סוכ"ע נמשך עצ' בבחי' מוכ"ע וכו' וכו' בענין כבוד אוא"מ באצ"ס כ"ל, ולזאת עצ' ההשתל' המדרי' דאצי' נמשך אור הסובב באופן כזה להיות בערך בבחי' הרצון השיך לעולמות ברי"ע כ"ל, וכ"ל הוא הסובב באופן כזה להיות בבחי' אמוס הנה ידוע דלצורך ההתחלות צ"ל ג"כ ההמשכה בבחי' קירוב וחיצ' כח הפועל לפעול את ההתחלות כ"ל, וגם להיות המשכה דאצי' שעצ"ו נחתה האור ונתמסע ממדרי' שונו דוקא עצ' המשכה העצ' דאצי' שעצ"ו נחתה האור ונתמסע ממדרי' למדרי' עד שבערך להיות בבחי' כח הפועל לעולמות ולהתלבש בחכם כ"ל.

92

כפי' להמאציל א"ס ב"ה כזה שזון אלקות ממש ולא כמו הנבראים שהז' ברי' יש מאין, משא"כ ע"ס דאצי' הו' אלקות ממש כו'. ואעפ"י מאחר שהז' בבחי' מדה וגבול ע"ה שזו מה שאלקות עצמו נעשה בבחי' מצאית מוגבלת כו', ומה שהז' ית' מצמצם אורו לזואיר בבחי' גבול והכלית כו'. וא"כ איז כלל בערך הגבול ומדה דב"ע, דהגבול דב"ע הוא בחי' גבול הכרחי שהוא בחי' גבול ממש משא"כ הגבול דאצי' איז גבול הכרחי חו"י, דגם הכלים דאצי' ה"ז רק מה שהאלקות עצמו נעשה בבחי' מלות חז"י, והסוד כו'. אי"כ הרי איז הכרחי חו"י כ"א מה שהגביל אי"ע כפי' להיות בבחי' חז"י כו'. וכי"ש הגבול דאורות שח"י גבול הכרחי כ"א הגבול רעיוני כו' שהבטת ה"ז בחי' בל"ג כו' כמ"ש במ"א ולכן באמת כל המדרי' דב"ע אינם בערך כלל אפי' לגבי בחי' היותר אחרונה שבאצי' כו' (וגם בחי' הארת אצי' שמאיר בב"ע הוא באי"ע לגבי בחי' הכלים דאצי' כו' כנ"ל) ובפרט לפמשת"י דהכלים דאצי' הן רק בחי' כח הגבול כו'. מי"ע להיותם בחי' גבול או כח הגבול באיזה אופן שהי', וכן האור כיון שהוא מה שנתמצמם להיות בבחי' גבול והכלית ע"ה דלגבי נ"ע הוא בל"ג ממש מי"ע כיון שלגבי אא"ס הוא האדה שנתמצממה להיות בבחי' גבול והכלית כו'. הרי מצד זה הן מתדמין לבחי' ב"ע, ולכן האצי' הוא בחי' ממוצע בין אא"ס המאציל לגבול אא"ס כו'. להיות שזו מה שאא"ס הל"ג בא' בבחי' הגבול רעיונית כו' (הן במלות הכלים והן בבחי' צמצום האור כו' כנ"ל), ועי"ז הוא בחי' ממוצע בין הבל"ג ממש לבחי' הגבול ממש כו'. וזהו דבעולם האצי' הגם שיש שם בחי' שם בחי' הזמן דהחלוקה הזמן הוא בבחי' מלי' כנ"ל, ומי"ע שייך שם בחי' סוד ומנים וכא"ז כמ"ד מלמד שהי' סוד ומנים קודם לכן כו'. וענין הזמן באצי' הרי"ע הקדומה והאחרון שבסדר אצי' תה"ע שבחוללה נאצלה ספי' הוחי' ואחר שונפקס אצי' הוחי' נאצלה ספי' הבינה כו' וכן כולם דזה שייך רק באצי' לפי שבאים בבחי' החלוקות ובבחי' השתל' זמ"ז כו'. אבל למעלה מאצי' אינו שייך ענין קדומה ואחר כו' וכמ"ש במ"א. הרי דאצי' הגם שמוכרח בערך מבי"ע להיותו אלקות כו' מי"ע יש לו שייכות לב"ע שזו בחי' הממוינת כו' עד ששייך שם בחי' סוד ומנים כו'. והיינו לפי שאצי' הוא בחי' גילוי העולם ללב מבחי' אא"ס המאציל שז"ע אצי' שהוא לי' הפרשת האדה ללב וכמו נאצלותי מן היות אשר על"ך כו' שלא נמשך בחי' עצמות רוחו של משה דאצי' לא הי' אפשר להיות השפעת בשר ע"י חזקתי, ג"כ רק מפני שונמך האדה ללב הי' באשורם להשפיל א"ע בהשפעת בשר כו'. וכמ"כ הוא בענין אצי' למעלה שזו בחי' הפשוט הארה לכל מאא"ס המאציל, והאדה זו היא באה בבחי' צמצום להיות בבחי' אור חיות פנימי כו'. וגם נמשכת ע"י הפרסא וכוונת שיש פרסא בין הכתר אל הוחי' וכמ"ש בלקוטי חש"ס מהארי"ז יז'ל ד"ה לכי ומעטי א"ע שיש מסך בין עולם לעולם כו'. וכן בין אי"ק לאצי' יש ג"כ מסך כו' היינו המסך שבין כתר לחי' דמלי' דא"ס נעשה כתר לחי' כו'. וי"ל שז"ע אור מים רקיע ומבוי' במ"א שיש בחי' רקיע שלמעלה ממים שהמשכה מבחי' אור להיות בחי' מים

מעומקא דליבא דמשיבין לי בחילא יתיר דמשכנים בחי פנימיות וצמחות א"ס ב"ה ועד"ז כי בענו אראה בעצמותי כו'. והמשכה זאת דכח"פ הגלילי מזה הוא בחי"ס שז"ע בכסה ליום חגינו כו' כנודע, והז"ע ניסוך המים שבחז"ס, דהנה מים ויין וזו בחי' חכ' ובינה, והופרש ביניהם ידוע דכנה הוא אם הבנים בחי' מקור הקרוב אל המדות משא"כ בחי' החכ' כו'. ולכן התחלת עיקר ההשתל הוא מבחי' בינה לפי שהיא בבחי' קירוב אל המדות, משא"כ בחי' החכ' הנה שחיה ג"כ מקור המדות, מ"מ הוא בבחי' רחוק כו' וכמ"ש במ"א. והנה דשמות הוא בין מקור המדות, מ"מ הוא בבחי' רחוק ולחיות דעיקר הגלילי הוא בבחי' בינה לכן שייך שם שמות אם הבנים שמות כו'. אבל בחי' חכ' שהיא למע' מהגלילי אינו שייך שם שמות אם הבנים שמות אמנם בחי"ס ה"ז מנסכים גם מים ע"ג המזבח והיינו שם בחי' החכ' מאיר בגלילי ולא בחי' החכ' דאצי, דאצי כלבד אלא גם בחי' עצמות החכ' היינו בחי' החכ' דאצי, האר"ה בגלילי לפי שנמשך ונתגלה בחי' פנימיות וצמחות שהחכ' דאצי, האר"ה בגלילי שכל מופלא הנ"ל וגם למע' מזה כו' והנה אא"ס ב"ה שלא בבחי' סדר והדרגה כלל כו', וה"ע ניסוך המים גלילי בחי' החכ' וכשרש שרשו גלילי בחי' עצמו אא"ס ב"ה ולכן ה"י השמות בניסוך המים שמאות שגם החכ' מאיר בגלילי הרי שייך גם בזה ענין השמות ואדרבה ה"י שמות גדולה וצמחות מאד שהרי הגלילי הוא נעלה מאד באי"ע לבי הגלילי דכל השנה לכן ה"י השמות גדולה ביותר כו'. והחסידים ואנשי מעשה היו מרקדים לפנימיהם באבוקות של אור דהיינו גלילי בחי' אור שלמע' מבחי' מים דהיינו בחי' מים העליונים שלמעלה מהשתל, כו' כנ"ל. ועז"א ושאבתם מים בששון דהמים הוא בששון ושמחה לפי שאמיר בגלילי כו'. ושרש ההמשכה היא ממעיני הישועה והיינו בחי' מקור הישועה, דהנה ענין הישועה ב"ה, וענין מעיני הישועה היינו בחי' מקור הישועה, דהנה ענין הישועה שייך כאשר יש מנגד או צריכים ישועה ואשא כו'. אמנם ענין מעיני הישועה היינו בחי' צריכה ישועה וכמ"ש כוס ישועות אשא כו'. אמנם ענין מעיני הישועה היינו בחי' המקור ששם נמשך ממילא הישועה והוא גלילי בחי' עצמות אא"ס ב"ה שמשם נמשך הישועה כו', והיינו ע"י הכירור דענין הקטרת דיוה"פ שזהו ע"י התשובה דמעומקא דליבא שיעי"ז נמשך בחי' שרש ומקור הישועה כו'. וכמ"כ הוא בשמות דניסוך המים שלא יתערב זר בשמותם להיות שהשמות הוא מהגלילי דבחי' עצמות אא"ס ממילא לא ה"י בזה תערובת וזוהי ח"ו שז"ע הישועה שבא ממילא כו'. וכ"ז ה"י בחי"ס דוקא שזהו הגלילי שלאחר החשי' דיתפ"ס כו'. והנה שרש רוח"ק הוא למעלה משרש השמות ה"י שאובים רוח"ק, דהנה שרש רוח"ק הוא למעלה משרש השמות, הגם דבגלילי נבואה גבוה יותר ולכן אחר שנפסקה הנבואה נשאר רוח"ק, הגם בשרש רוח"ק למעלה יותר, והיינו דשרש הנבואה הוא מבחי' בינה שמאר בבחי' נ"ה, ושרש רוח"ק היא מבחי' חכ' כו', ולכן דוד המע"ה לא ה"י נביא כ"א ה"י מקור רוח"ק משום דאבא יסד בראת כו', ואח"י השילויי שה"י רכו של אלי, שהוא מקור כל הנביאים ה"י מב"ד של דוד. הרי מוכן

מכח השגת שכל האנושי היינו שגם בכח המשכיל שבאדם אין בו כח לבוא על השגה זו כי אינו רק כח להשיג שכלים שבגדר שכל אנושי כמו חכ' התבונה ושאר חכמות וכן חכ' התורה כמו שנתבלשה במשניות, אבל להשתכל ולעמוד על ידיעה שלמעלה מגדר שכלינו אין בו זה כח כלל. כ"א כח השינוי ידיעה וחכ' זו זהו חכמתו ית' שבנ"ס דשם הידיעה וההשגה היא בענינים שלמעלה מבחי' מקום ומזן וכבחי' ידיעת מהות הרוחני כו'. כך עד"ן בחי' שכל מופלא הוא למעלה גם מכל הנעלם דבחי' חכ' המתגלה באצי' כו' ולכן בין בחי' חכ' דעניק לבחי' ח"ס צ"ל פרסא ביניהם כו', וכללות ענין הפרסא א' בעי"ה שער הנ"ל פ"ג שער"י המסכים מתעבה האור קצת, דענין הצמצום הוא רק מיעוט האור לבד, אבל ע"י המסכים האור והפרסאות מתעבה האור שאינו כמו האור הקודם כו'. והמתעבה האור נעשה ע"י ההתבלשות והצנכה שער"י שהאור מתלבש ומתעבה בהמדר' שמתלבש בו ה"ה מתעבה ונעשה כמהות המלוכש כו'. וכמ"ש מזה ביד"ה תקע, רס"ד. והנה שער"י התלבשות האור בפרסא שלמעלה מאצי' מתעבה האור שה"י בערך להתלבש בהכלים דאצי' כו'. דנודע דפרסא ה"ע אותיות כמ"ש במ"א ואותיות ה"ה כלים כנודע, ולזאת ע"י ההתלבשות בפרסא שנעשה כמהות המלוכש ה"ה בערך להתלבש בבחי' הכלים דאצי' כו'. והגם דאצי' הוא שבו אצי' לבי"ע שסודר מענין אחר שלא מענין אצי' כלל כו', משא"כ פרסא הנ"ל אין זה שסודר מענין אחר ח"ו, כי יש הפרש בין אם ההתלבשות היא במדר' שהיא אלקות או שהתלבשות היא במהות אחר כו'. והפרסא שבו אא"ס המאצל לאצי' עם היותה בחי' אותיות ה"ה אלקי ממש כו'. ופרט שג"ל שהן בחי' אותיות החקיקה כו'. ולכן אין האור משתנה להיות בבחי' מהות אחר ח"ו אבל מ"מ ה"ה מתעבה קצת להיות בערך ההתלבשות בכלים דאצי' כו' וכמ"ש כ"ו ביד"ה הנ"ל. ולזאת הפרסא הנ"ל הנה האור בעצם אינו בערך כלל להתלבש בכלים דאצי' וממילא לא ה"י אפשר כלל להיות ההחיות ב"ע כו' (ומש' בעי"ה שער העקודי' בענין הצמצום ופרסא דא"ק דהצמצום הוא בשביל האצי' והפרסא בשביל עולם הבר' כו'. היינו דעיקר הפרסא הוא בין אצי' לבר' שהוא להעלים האור ולשנות עד שבא במהות אחר משא"כ באצי' כו' כנ"ל. אבל מ"מ גם המשכה האור באצי' הוא ע"י הפרסא דוקא כו').

ולע"פ הנ"ל יוכן מ"ש ושאבתם מים בששון, דהנה ענין ניסוך המים וכמ"כ כל הגלילים דחז"ס זהו הגלילי מההמשכה דיוה"פ, דהנה בחי' כי בענו אראה דקאי על ענין הקטרת, וידוע דענין הקטרת הוא בכירור ה"ה כמארז דמאבובות שז"ע ה"ה סממני הקטרת, וביוה"פ הכירור הוא ע"י החשובה, דכלל השנה הרי גכ ע"י הקטרת נמשך גלילי אור עליון יותר מעי" קרובות וכמ"ש חכ"ן חלתי קטרת לפניך כו'. לפי שקטרת ה"ע בכל מאד כו' וכמ"ש במ"א, ונפרט ביוה"פ שהוא הכירור שער"י תשובה

נשמה א' לעולם שלמעלה מבחי' הפרגוד של המאציל כר' הגה היא באה בבחי' ביטול במציאות ממש עד שיצאה מגדר השתל' אורות בכלים ואין לה החישובות למטה כר'. וכמו חנוך דכתי' בו ויחולך חנוך את האלקי' ואינו, והיינו שובלל והתבטל בבחי' אין האמיתי כר', וכמו שהי' למטה הי' בבחי' ביטול המציאות ממש עד שעלה בגופו בסערה השמים כר'. וכמו כר' אל' שהי' בבחי' שהתפלל והי' נחש כרוך על עקבו ולא הרגיש כלל וכלל. וכיצא בזה חרבה נשמות שהיו בבחי' ביטול במציאות ביותר כר'. ואין זאת אלא שבקע עליהם עליו לית דין בר אינש ואימתא דמרי' עליו כר'. והי' מביחי' אוא"ס המאציל בתוס' הפרגוד הפרסא שבין המאציל לנאצלים והאיר מבחי' אוא"ס המאציל מזהות' הארה כר'. והיינו שהי' שרש נשמתם מבחי' אוא"ס המאציל שלמעלה מזהות' דעי' דאצי' כר'. וכאופן כוח היו למטה. והיינו שלא נתמצטו להיות בבחי' אוב"כ, וכמו שהיו למטה הי' גילוי בחי' אוא"ס המאציל הוטב בלי שום צמצום כר' (דנהג האצ"ס דהיינו בחי' ממכ"ע הרי שרשו ג"כ מבחי' סוכ"ע, רק שהיו ע"י צמצום דוקא כנודע וכמשנת' אמונ' בבחי' גילוי אור הסוכ"ע יש בזה ג"כ חילוק מדר' אם שמתצמצם לנאציל בהפנימי, דעם היות שהיו גילוי האצ"ס ולא כמו שנומצא בחי' אוא"ס בתעלם בהאצ"ס כר', וכמו ענין הכאת אוא"ס באצ"ס שע"י נעשה התהוות הכלים כר', והגם שהאצ"ס פועל ע"י הגה הו' בהקצ"ת כר' מ"מ הוא מצומצם בהאצ"ס. וכמו נשמת רבה בר נחמני, דאי' בלקצ"ת כר' קא מיפלגא שהי' מבחי' האצ"ס הו' הו' בהאצ"ס, ומ"מ הי' בבחי' החישובות למטה. והי' מאיר בו גילוי האצ"ס, רק מפני שהי' ע"י האצ"ס הי' בבחי' ההישיבות כר'. אבל כאשר מאיר האצ"ס שלא ע"י האצ"ס שזוהו גילוי בחי' המקור ממש אין להם ההישיבות כלל למטה כר', וי"ל דהתפרש בעבודתם הוא דהנשמות שמבחי' אוא"ס שבאצ"ס עיקרם הוא בעסק התורה, וכמו רבנ"ה שלא פסק פומי' מגידא כר', ובעסק תורתם מאיר בהם גילוי אור עליון יותר כר'. ואותו הנשמות שמבחי' אוא"ס ממש עיקרם הוא בתפלה, ובר"כ בבחי' העלאה מלמל"ע. או בעבודה בבחי' הגהה עצמותם למטה, וכמו רחב"ד שהי' כעכר לפני המלך כר'.

וזה ג"כ ההפך בין הי' רועים לנשמות נסיכי אדם, דהו' רועים הי' מביחי' אור פנימי, ובהם שהיו מבחי' האצ"ס שבאצ"ס וכמו משה דכתי' בו כי מן המים משיחיהו דהיינו מבחי' העיגולים כר', ומן המים משיחיהו לנאציל בהאצ"ס כר', וכמו כר' בלקצ"ת שם. והי' נשמות שהיו מבחי' האצ"ס כמו שהוא כר'. ולכן הי' רועים הם הרועים ומפני' בהשפעת ולימוד התורה כר'. משא"כ בנסיא הי' רק נשמות הנשמות בבחי' ביטול בעצם מזהותם כר', וכמו כר' בנסיא דהי' את ג"כ מוסר כר' (ומשיח הוא מזהו נסיא ויהי' ג"כ משפיע שילמד דעם את העם כר', היינו דמשיח הי' התחברות בחי' האצ"ס והאצ"ס למעלה ממדר' משה שהי' בחי' אוא"ס המאיר ומתצמצם בהאצ"ס ובמשיח יאיר בחי' האצ"ס בגילוי ויהי' בבחי' פנימיות, כי האצ"ס והאצ"ס יהיו או שוים, ובהאצ"ס יאיר האצ"ס כמו שהוא וכמו כר' בענין יהליל שמו במחול וכמ"ל מזה ביה"ד יר"ם של ר"ה רנ"ט). וזה ג"כ ההפך בין ההמשכה דתורה להמשכה דמצות, דע"י

מזה דר"ה"ק למעלה בשרשו מנבואה, וזהו דביטול המים דקא הי' שואבים רוח"ק דביטול המים הוא בחי' חכ' ומשם דוקא הוא שרש הרוח"ק כר'. וינהג בו אמיתי קבל נבואתו בעת ניסוך המים דהרי יש בכלל מאתים מנה. אבל רוח"ק הוא מבחי' חכ' דקא ולכן בעת ניסוך המים דקא הי' שואבים רוח"ק. וזהו ושואבים מים בשישון דבחי' ניסוך נחמ"ס נחמ"ס נחמ"ס שזוהו הנגילי שעי' התשובה דרוח"ק שגם בחי' מבחי' חכ' מאיר בגילוי, ולכן הי' בזה שמונה גדולה מאד. ושרש ההמשכה הוא מבחי' מציני הישועה דהיינו בחי' פנימיות ועצמות אוא"ס ב"ה בחי' מקור הישועה כר'.

בס"ד, שנת"ע, רס"ט

למען דעת כל עמי הארץ כי הרי הוא האלקים. וצ"ל אומרו למען דעת כל עמי הארץ, הרי דיקנה זו צ"ל גם בנשיי, דהגם דירשאל הם מאמינים באמונה דהרי הוא אלקים, מ"מ הרי הידיעה וההשגה בזה הוא ענין נעלה מאד, וכבר יש ציון ע"י בתורה כמ"ש וידעת היום כי כי הרי הוא האלקים כר'. וא"כ מר"ע למען דעת כל עמי הארץ כר'. ולהבין זה ילק"ק משנת' דאצי' הוא ממוצע בין אוא"ס המאציל אל הבראם, להיות כי הגילוי באצ"ס הוא ג"כ רק בחי' הארה ממוצעת וג"ע ע"י הפסק הפרסא שבין המאציל לאצ"ס, שע"י מתעבה האור להיות בבחי' התלבשות בכלים דאצי', וע"י ההתלבשות בכלים דאצי' יוכל להיות אח"כ גילוי הארה כבי"ע כר'. וללא בחי' הפרסא הנ"ל לא הי' האור בא בבחי' התלבשות גם בעולם האצ"ס, וממילא לא הי' אפשר להיות הגילוי כבי"ע, כי"א ע"י שמתעבה האור ע"י הפרסא ובה בבחי' התלבשות באצ"ס. או יכול להיות הגילוי כבי"ע כר'.

והענין הוא דנהג בחי' כ"ע הוא בחי' אוא"ס ממש בחי' תחתונה שבמאציל כי והשפע וההארה מאור אוא"ס להתצמצם גם בחי' כר'. כי להיות שענין הצמצום הוא שמי"מ נמשך מזה האור (דהיינו בצמצום למים שבחשתי' האורות, כי התצמצום הראשון הי' בבחי' סילוק האור הראשון לגמרי והמשכה הי' הוא בבחי' דילוג כר', והי' יותר באין ערוך מכמו ע"י פרסא וכמ"ל בתו"א דיהי' סתם אל', אך התצמצום באצ"ס היינו שהי' בחי' ע"ס בבחי' התלבשות אורות לבד אוא"ס להיות ההשפעה באצ"ס שבו הן בבחי' מיעוט לבד כר'). ולזאת ע"י צמצום בכלים כר'. אך ע"י מסד המבדיל שייך לינו ובין השפעתם מאור שע"י נעשה התבטות האור כר'. ויכלל המבדיל לקבל כר'. והי"ע ש' אלקים שבבחי' תהיה להסתר האור וכמ"ל וידעת היום כי כי הרי הוא אלקים בשמים ממעל כר' שגם בשמים ממעל יש בחי' אלקים המסתר שהי"ע הפרסא כר', וזה יכול להיות גילוי הארה מאצ"ס גם לבי"ע כר'. וזהו שאנו רואין שנאשר באת